

АД СЭРЦА КАМПАЗИТАРА ДА СЭРЦА СЛУХАЧА

ТРЫ ЖАНРЫ вызначаюць, на мой погляд, лёс сучаснага, у тым ліку беларускага, музычнага мастацтва — масавая песня, опера, сімфонія. Паглядзім, што зроблена ў гэтых жанрах кампазітарамі нашай рэспублікі за апошні дзв'яці гады.

Песень у нас напісана нямаля. Добрыя песні ёсць, выдатныя — няма. Няма таіх, якія сталі б «музычным сцягам» нашых дзён, як у свой час ім сталі «Бывае чы адзін», «Лібава» (слова А. Русака), «Німаю Н. Саладоўскага» (слова А. Астрэйкі), «Радыма мая ларэя» (Ул. Алоўнікава) (слова А. Ваўчыны). Наваў лірычных песень, найбольш любімых народам, з'яўляецца мала. І зусім не чуваць у апошні час масавых песняў твораў.

Дрэнныя справы з оперным жанрам. Апошняя прэм'ера беларускай оперы на сцэне нашага тэатра адбылася ў 1960 годзе. Гэта была «Калючая рука» Ю. Семіяна. Праўда, пасля таго нарадзілася опера Я. Глебава «Гвая вясня», але яна пакуль не ўбачыла святла рампы. Што ж атрымаецца? Пяць гадоў на нашай опернай сцэне не з'яўляюцца навіны беларускай музыкі, а мы іх чакаем, гэтых новых вялікіх опер, якіх ніхто не памятае і колькасці дзеючых асоб, а па ідэях, музычных думках, драматычным размаху.

Як бачым, вынікі творчай дзейнасці беларускіх кампазітараў у жанрах масавай песні і оперы ў апошнія гады вельмі нізкія. Тым больш радуюць значныя поспехі ў галіне сімфанічнай музыкі. Праца над рознымі сімфанічнымі жанрамі дае аўтарам магчымасць аб'явіць, філасофска асэнсаваць важнейшыя з'явы нашай рэчаіснасці. Сярод новых твораў беларускай сімфанічнай музыкі вылучаюцца Другая сімфонія Л. Абельвіча, Другая і Трэцяя сімфоніі Я. Глебава. На іх я і хачу ў першую чаргу спыніцца.

Л. АБЕЛІВІЧ даўно ўжо закрэмаў сваю назву ў якасці творцаў і глыбокіх творчых імкненняў, мастак дапытлівых, які ўвесь час знаходзіцца ў пошуках. Сведчанне таго — яго Першая сімфонія, камерна-інструментальная творы, дыялогі рамансаў. Аднак буйным творам Абельвіча былі іншыя раз уласцівыя прэзэрватыўна-ускладнёныя музычныя мовы і, натуральна, ускладнёныя музычныя вобразаў. У Другой сімфоніі (створана яна сёлета) стыль кампазітара ў многім праявіўся, стала характэрным для яго музычнай думкі якасць канструкцыі. Разам з тым захавалася вострая, арыгінальная, сучасная музычная мова.

Па сваім характары Другая сімфонія Л. Абельвіча — лірыка-драматычная. Яна не праграма, але пад яе музычным думкам дастаткова ясны. Дзве асноўныя тэмы першай часткі, вытрыманыя ў гука-элегічных тэмпах, не кантрастуць, а хутка дапаўняюць адна адну. Асноўны напісатэрычны пачынае элегічна-экспансіўнай і драматычнай распрацоўкай. Галоўная тэма другой часткі рытмічна і інтанацыйна вострая. Характар музыкі ў трэцяй частцы — стрымана суровы. Мелодыя, якая мае рысы патэтычнага інструментальнага рэчыва, разгортаецца адной няспынай лініяй. У фінале, з яго імклівай музыкой, дзе ёсць і энергія, і напэўнасць, канфілікт вырашаецца, адбываецца завяршэнне сімфанічнай драмы. Варта адзначыць інтанацыйнае адзінства музыкі ўсіх чатырох частак, ціскасць і завяршэнасць усёго твора.

Новая сімфонія Л. Абельвіча — водгук на 20-годдзе перамогі саветскага народа ў Вялікай Айчыннай вайне. Гэта дата міжволі прымусіла яшчэ раз успомніць пра трагічныя падзеі вайны, яшчэ

НАТАТКІ ПРА БЕЛАРУСКУЮ СІМФАНІЧНУЮ МУЗЫКУ

раз іх асэнсаванне, ацаніць вялікі подвиг народа. Сімфонія расказвае пра тое, што было перажыта і выпанулавава савецкім людзям, што нельга выказаць словамі, але можна — гукамі.

Поспех кампазітара радуе. Мы маем права чакаць ад яго новых твораў іменаў у найбольш складаных і цяжкіх жанрах сімфанічнай музыкі.

ЯШЧЭ ЗУСІМ нядаўна Я. Глебаў лічыўся ў спісе маладых кампазітараў. У яго яркі кампазітарскія здольнасці былі бласпартыяны — ад яго часткі вялікіх творчых здольнасцяў. І не памыліся: сёння Я. Глебаў — ужо стаў майстар. Яму ўласціва высокая творчая актыўнасць: кампазітар працуе ў самых розных жанрах — ад песні, эстраднай п'есы да оперы, балета, сімфоніі. І ва ўсіх гэтых жанрах ён паспеў стварыць тэмы высокіх мастацкіх вартасцей. Мне здаецца асабліва каштоўным Другая і Трэцяя сімфоніі Глебава.

Другая сімфонія была напісана кампазітарам надзвычай хутка. Яна вылучаецца сваёй непасрэднасцю, прастатой, шчырасцю пацучушчэ, ціскасцю. І асабліва прыкметна тое, што гэтая непасрэднасць падмацавана высокім кампазітарскім майстэрствам. Трэцяя частка Другой сімфоніі — тры раздзелы музычнага апавядання пра савецкую моладзь.

Які ж змест Другой сімфоніі Глебава? Яна апавядае пра багаты і складаны духоўны свет нашага савецкага чалавека, яшчэ маладога, але які ўжо ставіць перад сабой складаныя жыццёвыя задачы, цяжкія філасофскія праблемы. Яму ўласцівы супярэчнасці і канфілікты аднаго перамагае здаровае і яснае светаўспрыманне.

Сімфонія дазваляе паставіць вельмі важнае пытанне аб сувязях музычнай мовы Глебава з беларускай народнай песняй. Кампазітар ахвотна карыстаецца характэрнымі інтанацыямі, а ішчы раз і сапраўднымі народнымі мелодыямі. Але тут жа хачу адзначыць такі факт. Раней беларускія кампазітары народную мелодыю цытавалі. Глебаў жа — і гэта характэрна для беларускай кампазітарскай моладзі, для сённяшняга развіцця беларускай прафесійнальнай музыкі — ставіцца да народнай мелодыі не як да музейнай каштоўнасці, якую «рукамі не чапаць», а як да жывога музычнага матэрыялу, што паддаецца апрацоўцы, як да сваёй кампазітарскай тэмы, чалавек падаўнай аўтарскай волі. Гэта чама выклікала пярэчанні, успрымалася як скажэнне народнай мелодыі. Так, напрыклад, ацанілі некаторыя крытыкі эпізод з балета Глебава «Мара», дзе выкарыстана мелодыя беларускага танца «Бубля». Але, думам, Глебаў мае рацыю: ён абыходзіцца з народнай мелодыяй смела, ініцыятыўна, стваряючы той вобраз, які яму, кампазітару, у дадзеным выпадку патрэбны.

Другая сімфонія Я. Глебава шырока выконвалася Дзяржаўным сімфанічным аркестрам БССР не толькі ў Мінску, але і ў іншых гарадах нашай рэспублікі, а таксама за яе межамі, напрыклад, сёлета ў Ялце. Аднак гэты твор яшчэ не ўвайшоў у рэпертуар іншых сімфанічных аркестраў. А шкада! Магчыма, мы самі ў гэтым вінаваты? Ці многа сімфоній украінскіх, латышскіх, эстонскіх, літоўскіх, грузінскіх кампазітараў прагучала за апошні час у Мінску? Дымаля нічога! Мы ішчы не іграем — ішчы абмен музычнымі творами паміж брацкімі савецкімі рэспублікамі працягваецца больш інтэнсіўна. І Другая сімфонія Глебава — якраз

музычную праблему фіналу ў цыклічным творы. Але ці не вельмі часта паўтараецца савецкім кампазітарам тое, што было знойдзена амаль стагоддзе назад? Ці не вельмі часта даводзіцца нам, крытыкам, пісаць пра фіналы савецкіх сімфоній і канцэртаў, што яны, маўляў, маюць «арыгінальнасць» і «нацыянальнасць»?

Сам па сабе фінал канцэрта Г. Вагнера даволі цікавы, намалёваны яркімі саваітэмі фарбамі. Але які дэявы фінал вынімае з дэявох палірадных частак канцэрта? Як ён лагічна завяршае выклі? Няясна. Якая асноўная ідэя ўсяго твора? Таксама няясна.

ЦІНЕР аб становішчы ў іншых жанрах беларускай сімфанічнай музыкі. Аднак адна характэрная тэндэнцыя, якая вылучаецца ў гэтых жанрах, — гэта праграмаўнасць. Праграмаўнасць у гэтых жанрах — гэта не проста прысутнасць праграмы ў назве, а гэта праграмаўнасць у сапраўды музычным творы. Праграмаўнасць у гэтых жанрах — гэта не проста прысутнасць праграмы ў назве, а гэта праграмаўнасць у сапраўды музычным творы. Праграмаўнасць у гэтых жанрах — гэта не проста прысутнасць праграмы ў назве, а гэта праграмаўнасць у сапраўды музычным творы.

Я не лічу Трэцюю сімфонію Глебава бездарнай. Можна, напрыклад, даўважыць вельмі адкрытую, прамую сувязь музыкі другой часткі з некаторымі старонкамі твораў Шастаковіча. Есць прылікі ў інструментальнасці фугі з трэцяй часткі і фіналу. Але гэтыя асобныя недахопы не могуць істотна змяніць агульную высокую ацанку сімфоніі. Гэты твор сведчыць, што ў Глебава з'явіліся рысы мастацка-навуковага, што ўдзячна мне асабліва важным. Майстэрства і тэхнічныя філасофскія праблемы. Яму ўласцівы супярэчнасці і канфілікты аднаго перамагае здаровае і яснае светаўспрыманне.

ДАВОЛІ актыўна працуюць беларускія кампазітары ў жанры канцэрта. Называюць гэты жанр канцэртна-аўтарскі. Б. Бутвілюк, Я. Вілчынскі, Я. Багатырова, Сымоніч — А. Ячынскі, Другі сымоніч — Д. Кінашкіна, фартэпійны — Г. Вагнера. Спынюся на апошнім, паколькі фартэпійны канцэрт Г. Вагнера — зусім новы музычны твор (дыямі адбылася яго прэм'ера ў зале філармоніі).

Далучаючыся да той агульнай становішчы ацэнкі, якую даў гэтай навінцы беларускі музыкі на старонках «Літаратуры і мастацтва» А. Ладзігіна, хачу паставіць некаторыя іншыя акценты. Мне да спадабы другая частка канцэрта. Тут пераважае адзіны настрой, адзіная лінія савольнага і спакойнага развіцця музычнай думкі. Па характары — гэта нацыяна, крыху таямнічага каларыту, з пералічэннямі гукамі, з далёкімі заклікамі. Інструментуна прэзрыстая і тонкая.

Канцэрт жа ўвогуле, на мой погляд, не халае стылістычнага адзіства. Уражанне такое, быццам бы да першай і другой частак кампазітар браў фарбы з адной палітры (абодзве гэтыя часткі, хоць і кантрастныя па музычных вобразах, але адзіныя па стылі), а для фіналу — з другой.

А. Ладзігіна знаходзіць нейкія прамыя аналогіі паміж канцэртамі Г. Вагнера і Першым фартэпійным канцэртамі П. Чайкоўскага. І там, і тут фінал адлюстроўвае карціну народнага жыцця. Чайкоўскі сапраўды знайшоў прарэсцівую канцэпцыю сімфанічнага цыкла, дзе ў першых частках паказваецца душэўны свет героя, а ў фінале — карціна народнага жыцця. Чайкоўскі сапраўды вырашыў, з пазіцыі перадавога дзеяча сваёй эпохі, праблему «асоба і народ», праблему адзіства героя з калектывам. Вырашыў Чайкоўскі і тэхналагічна вельмі цікавую, чыста

музычную праблему фіналу ў цыклічным творы. Але ці не вельмі часта паўтараецца савецкім кампазітарам тое, што было знойдзена амаль стагоддзе назад? Ці не вельмі часта даводзіцца нам, крытыкам, пісаць пра фіналы савецкіх сімфоній і канцэртаў, што яны, маўляў, маюць «арыгінальнасць» і «нацыянальнасць»?

ЦІНЕР аб становішчы ў іншых жанрах беларускай сімфанічнай музыкі. Аднак адна характэрная тэндэнцыя, якая вылучаецца ў гэтых жанрах, — гэта праграмаўнасць. Праграмаўнасць у гэтых жанрах — гэта не проста прысутнасць праграмы ў назве, а гэта праграмаўнасць у сапраўды музычным творы. Праграмаўнасць у гэтых жанрах — гэта не проста прысутнасць праграмы ў назве, а гэта праграмаўнасць у сапраўды музычным творы.

Я не лічу Трэцюю сімфонію Глебава бездарнай. Можна, напрыклад, даўважыць вельмі адкрытую, прамую сувязь музыкі другой часткі з некаторымі старонкамі твораў Шастаковіча. Есць прылікі ў інструментальнасці фугі з трэцяй часткі і фіналу. Але гэтыя асобныя недахопы не могуць істотна змяніць агульную высокую ацанку сімфоніі. Гэты твор сведчыць, што ў Глебава з'явіліся рысы мастацка-навуковага, што ўдзячна мне асабліва важным. Майстэрства і тэхнічныя філасофскія праблемы. Яму ўласцівы супярэчнасці і канфілікты аднаго перамагае здаровае і яснае светаўспрыманне.

ДАВОЛІ актыўна працуюць беларускія кампазітары ў жанры канцэрта. Называюць гэты жанр канцэртна-аўтарскі. Б. Бутвілюк, Я. Вілчынскі, Я. Багатырова, Сымоніч — А. Ячынскі, Другі сымоніч — Д. Кінашкіна, фартэпійны — Г. Вагнера. Спынюся на апошнім, паколькі фартэпійны канцэрт Г. Вагнера — зусім новы музычны твор (дыямі адбылася яго прэм'ера ў зале філармоніі).

Далучаючыся да той агульнай становішчы ацэнкі, якую даў гэтай навінцы беларускі музыкі на старонках «Літаратуры і мастацтва» А. Ладзігіна, хачу паставіць некаторыя іншыя акценты. Мне да спадабы другая частка канцэрта. Тут пераважае адзіны настрой, адзіная лінія савольнага і спакойнага развіцця музычнай думкі. Па характары — гэта нацыяна, крыху таямнічага каларыту, з пералічэннямі гукамі, з далёкімі заклікамі. Інструментуна прэзрыстая і тонкая.

Канцэрт жа ўвогуле, на мой погляд, не халае стылістычнага адзіства. Уражанне такое, быццам бы да першай і другой частак кампазітар браў фарбы з адной палітры (абодзве гэтыя часткі, хоць і кантрастныя па музычных вобразах, але адзіныя па стылі), а для фіналу — з другой.

А. Ладзігіна знаходзіць нейкія прамыя аналогіі паміж канцэртамі Г. Вагнера і Першым фартэпійным канцэртамі П. Чайкоўскага. І там, і тут фінал адлюстроўвае карціну народнага жыцця. Чайкоўскі сапраўды знайшоў прарэсцівую канцэпцыю сімфанічнага цыкла, дзе ў першых частках паказваецца душэўны свет героя, а ў фінале — карціна народнага жыцця. Чайкоўскі сапраўды вырашыў, з пазіцыі перадавога дзеяча сваёй эпохі, праблему «асоба і народ», праблему адзіства героя з калектывам. Вырашыў Чайкоўскі і тэхналагічна вельмі цікавую, чыста

ХОЧАЦЦА верыць, што ў штодзёнай творчай практыцы поспех беларускіх кампазітараў у сімфанічных жанрах будзе развіты, а недахопы — перададзены. Хачелася б, каб у бліжэйшы час з'явілася многа новых сімфанічных твораў — добрых і розных, — каб яны пераспадалі ішчы ад сэрца кампазітара да сэрца слухача.

Л. АЗЭРБАХ.

Адзед жыццёвага і культурна-бытавага будаўніцтва Беларускага дзяржаўнага інстытута прэаважана сённяшняга будаўніцтва распаўсюду тыпавыя праекты жылых дамоў, клубоў, палацаў культуры, дзіцячых саюзаў і інш. У выніку з'явіліся інстытут і для наліска «Рассвет» Кіраўскага раёна — прэнт новага палаца культуры. Тут будзе вялікая зала на 800 месцаў, малая лекцыйная зала, дзіцячы аддзел, бібліятэка, спартыўная зала, з'імовы сад, бібліятэка, танцавальны і тэатральны паўночны, памяшканні для заняткаў гурткаў мастацка-самаадукацыі.

На здымку вы бачыце (злева направа) галоўнага архітэктара аддзела П. Рузаўкі, старшага архітэктара Н. Індзельніка, начальніка аддзела Г. Заборскага, кіраўніка групы Г. Вялянскага і архітэктара Я. Гляцэвіча.

Фота Ул. КРУКА.

ТЭАРЭТЫЧНАЯ КАНФЕРЭНЦЫЯ

У цэнтры ўвагі абласной навукова-тэарэтычнай канферэнцыі «Бібліятэка — аперны пункт камуністычнага выхавання працоўных», якую правялі ў Хойніках у праўленне культуры і абласная бібліятэка імя Ул. І. Леніна, сталі пытанні выхавання савецкіх людзей у духу патрыятызму, працэнтасці, інтэлектуальнасці.

У рабоце канферэнцыі прынялі ўдзел сакратары партыйных і камсамольскіх арганізацый саўсаўза і калгасаў, старшыні сельскіх Саветаў, мультасвабодніцы Хойніцкага раёна і загаднікі раённых бібліятэк у вобласці.

З дакладам «Кіраўніцтва камуністычнага выхавання» выступіў сакратар Хойніцкага раёна КПС Б. Мельнік. Ён расказаў пра вялікае значэнне кіраўніцтва камуністычнага выхавання працоўных, пра лепшыя прагнандысцкія кіраўніцтва ў вобласці сельскіх бібліятэк П. Кучынскага, Н. Ярымоленку, Н. Дворнік і інш.

Цікавым было выступленне Ніны Ярымоленкі. У яе ўсё чаму паучыцца. Работы па прагнандысцкім выхаванні ў будаўніцтве сельскіх бібліятэк, дзе яна працуе, выдзяляюць дыферэнцыявана, з улікам падрыхтоўкі і індывідуальных схільнасцей кожнага чытача.

«Шукаць шляхі да сэрцаў»

упраўленне сканцэнтраванне ўсё работы, звязаныя са стварэннем архітэктурных малых форм, у рамках будаўнічых трэсцаў, больш калекцыя пра аэстычныя аб'екты гэтага аб'едування. Інстытут «Мінскспраект» абавязаны распаўсюдзіць практыку малых архітэктурных форм. Гарыжупраўленне павінна сачыць за афармленнем фасадаў будынкаў, у адпаведнасці з арганічнай будаўніцтва і архітэктурнай работай па афарбоўцы фасадаў, уваходу, экрану балконаў.

Упраўленне камунікацыйнага дэпартаменту і добраўпарадкавання павінна сачыць за станам дэкаратывага аэзлення, аэстыва, афармлення магістраляў, вуліц і плошчаў, паркаў, сквераў і бульвароў. Неабходна лепш выкарыставаць мастацка-дэкаратывыя магчымасці з'яўляюцца насаджэнняў — рабціч вертыкальнае аэзленне, зямлішч капітальныя вырасткі ў скверах, парках і бульвароў агароджым з зямлішч, шыры і больш умела карыстацца спалучэннем колераў зямлішч.

Выканком абавязуе ўпраўленні гандлю, грамадскага харчавання пераглядзець размяшчэнне гандлёвых кропак, што знаходзяцца на тэрыторыі асноўных магістраляў горада. Упраўленні гандлю, бытавога аэбслугоўвання, кінафіліі, Упраўленне дзяржаўных працоўных аэснадчых кас і ўстаноў Міністэрства сувязі горада абавязаны пррадавіць у гарыжанком планы рэканструкцыі інтэр'ераў і фасадаў гандлёвых і грамадскіх будынкаў.

Упраўленні гандлю, грамадскага харчавання, бытавога аэбслугоўвання павінны мець у штатах гандлю, трэстаў і вялікіх прадпрыемстваў мастацка-аэфіліяцый, якія адзінавалі б за аэфармленне і ўтрыманне на належным мастацкім узроўні інтэр'ераў, вітрын, рэклам.

Выканком абавязвае кіраўніцтва прамысловых прадпрыемстваў на працягу двух наступных гадоў прывесці ў належны архітэктурна-мастацкі выгляд фасады карпусоў, што выходзяць на магістраля горада, і добраўпарадкаваць, аэзляніць прылягаючыя тэрыторыі.

Выканком раённых Саветаў горада павінны ўзмацніць увагу да работ па знешняму аэфармленню горада, стварэнні на грамадскіх аэсновах мастацкай саветы раёнаў, на якіх разглядаць важнейшыя пытанні мастацкага аэфармлення раёнаў.

У сваёй паставе гарыжанком просіць Савет Міністраў БССР увесці ў штаты Упраўлення па справах будаўніцтва і архітэктурна-мастацкага горада і павановы па архітэктурна-мастацкаму аэфармленню Ленінскага праекта. Прывазальнага плошчы, а на працягу наступнага года, а працягу праектнага прапановы па архітэктурна-мастацкаму аэфармленню асноўных узездаў у горада.

Гарыжанком абавязуе гарыжупраўленне павінна сачыць за станам дэкаратывага аэзлення, аэстыва, афармлення магістраляў, вуліц і плошчаў, паркаў, сквераў і бульвароў. Неабходна лепш выкарыставаць мастацка-дэкаратывыя магчымасці з'яўляюцца насаджэнняў — рабціч вертыкальнае аэзленне, зямлішч капітальныя вырасткі ў скверах, парках і бульвароў агароджым з зямлішч, шыры і больш умела карыстацца спалучэннем колераў зямлішч.

Выканком абавязвае кіраўніцтва прамысловых прадпрыемстваў на працягу двух наступных гадоў прывесці ў належны архітэктурна-мастацкі выгляд фасады карпусоў, што выходзяць на магістраля горада, і добраўпарадкаваць, аэзляніць прылягаючыя тэрыторыі.

Выканком раённых Саветаў горада павінны ўзмацніць увагу да работ па знешняму аэфармленню горада, стварэнні на грамадскіх аэсновах мастацкай саветы раёнаў, на якіх разглядаць важнейшыя пытанні мастацкага аэфармлення раёнаў.

У сваёй паставе гарыжанком просіць Савет Міністраў БССР увесці ў штаты Упраўлення па справах будаўніцтва і архітэктурна-мастацкага горада і павановы па архітэктурна-мастацкаму аэфармленню Ленінскага праекта. Прывазальнага плошчы, а на працягу наступнага года, а працягу праектнага прапановы па архітэктурна-мастацкаму аэфармленню асноўных узездаў у горада.

Гарыжанком абавязуе гарыжупраўленне павінна сачыць за станам дэкаратывага аэзлення, аэстыва, афармлення магістраляў, вуліц і плошчаў, паркаў, сквераў і бульвароў. Неабходна лепш выкарыставаць мастацка-дэкаратывыя магчымасці з'яўляюцца насаджэнняў — рабціч вертыкальнае аэзленне, зямлішч капітальныя вырасткі ў скверах, парках і бульвароў агароджым з зямлішч, шыры і больш умела карыстацца спалучэннем колераў зямлішч.

Выканком абавязвае кіраўніцтва прамысловых прадпрыемстваў на працягу двух наступных гадоў прывесці ў належны архітэктурна-мастацкі выгляд фасады карпусоў, што выходзяць на магістраля горада, і добраўпарадкаваць, аэзляніць прылягаючыя тэрыторыі.

Выканком раённых Саветаў горада павінны ўзмацніць увагу да работ па знешняму аэфармленню горада, стварэнні на грамадскіх аэсновах мастацкай саветы раёнаў, на якіх разглядаць важнейшыя пытанні мастацкага аэфармлення раёнаў.

У сваёй паставе гарыжанком просіць Савет Міністраў БССР увесці ў штаты Упраўлення па справах будаўніцтва і архітэктурна-мастацкага горада і павановы па архітэктурна-мастацкаму аэфармленню Ленінскага праекта. Прывазальнага плошчы, а на працягу наступнага года, а працягу праектнага прапановы па архітэктурна-мастацкаму аэфармленню асноўных узездаў у горада.

Гарыжанком абавязуе гарыжупраўленне павінна сачыць за станам дэкаратывага аэзлення, аэстыва, афармлення магістраляў, вуліц і плошчаў, паркаў, сквераў і бульвароў. Неабходна лепш выкарыставаць мастацка-дэкаратывыя магчымасці з'яўляюцца насаджэнняў — рабціч вертыкальнае аэзленне, зямлішч капітальныя вырасткі ў скверах, парках і бульвароў агароджым з зямлішч, шыры і больш умела карыстацца спалучэннем колераў зямлішч.

ТЕАТРАЛЬНЫ

№ 12

«Адкуль прыйшлі героі» — так называецца артыкул В. Грудавой пра драматургію Ю. Чапурына.

Пра вобраз намістаў у савецкай драматургіі гаворыцца ў артыкуле В. Піменава.

Нарыс А. Мантайёлы прысвечаны творчаму шляху вядомай савецкай антрысы Юдыфі Гілер.

У раздзеле «3 гісторыі рускага тэатра» апублікаваны нарыс Г. Крыжыцкага пра Маманта Дэльскага.

Разнастайны артыкул «Хронікі». Тут змяшчаны анішчаныя новыя народныя артыстам БССР, апавяданне пра дзіцячы музычны тэатр, зводка пра рэпертуар тэатраў Украіны за першае паўгоддзе 1965 года, маленкія рэцэнзіі і г. д.

У нумары працягваецца публікацыя мемаўраў Алісы Камен — «Старонка з жыцця» і нігі Луі Армстронга «Мая жыццё ў музыцы».

У раздзеле «Зарубежны тэатр» — артыкул Вальдэмара Пансо пра паездку ў Філіпінды, павадавленні пра падзеі на сцэнах свету.

Часопіс друкуе п'есу балгарскага драматурга Д. Дзімава «Прывал у Арно Ріва».

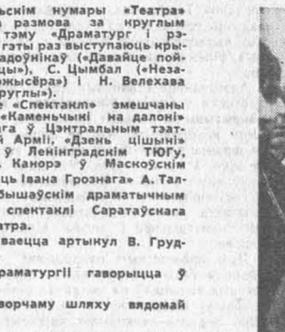
У Мінску не было музычных сервіс да гэтага часу буйной майстэрні на рамонту піяніна. На паўсаматужных аэсновах насельніцтва аэбслугоўвалі завод «Металбітэрамонт» і камбінат Беларускага тэатральнага аб'яднання.

Цяпер, па прыкладу Масквы, Ленінграда і Рыгі, у сталіцы ствараецца спецыялізаваная арганізацыя «Муэрэпракты». Яна будзе займацца рамонтам піяніна не толькі ў Мінску, але і ў абласных цэнтрах.

Новай арганізацыі даручаны і праект піяніна. Варта зняць трубку тэлефона і зрабіць заказ, як вам прывячце піяніна на дом. У распрадажні новай арганізацыі — 200 інструментаў, яна будзе мець вялікі салон, у якім аматары музыкі змогуць за невялікую плату займацца.

Паведаміце чытачам адрас новай устаноў музычнага сервісу: Мінск. Тэатр оперы і балета, 7 паўдз. 4 паверх, тэлефон 3-45-23.

Аўтарам, 7 снежня 1965 года

Выстава твораў вядомага савецкага жывапісца, члена-карэспандэнта Акадэміі мастацтваў БССР, заслужанага дзеяча мастацтваў БССР і РСФСР Ф. Мадорава адкрылася 4 снежня ў Мастацкім музеі БССР.

На здымку — Ф. Мадораў (справа) гутарыць з наведвальнікамі выставы.

Фота В. МАНЫКО і Э. ТРАГУВІЧКА.

Выстава твораў вядомага савецкага жывапісца, члена-карэспандэнта Акадэміі мастацтваў БССР, заслужанага дзеяча мастацтваў БССР і РСФСР Ф. Мадорава адкрылася 4 снежня ў

